

Και πολίτες και, αν χρειαστεί, οπλίτες.

—
Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Είναι μεγάλο σχολείο το '21.

Προσωπικώς ξεκίνησα ήδη στην τάξη μου να διδάσκω λόγια αθάνατα και πράξεις από τους ηρωικούς προγόνους μας. Μετά την πρωινή προσευχή και την ορθογραφία-που καταργήθηκε-σειρά παίρνει η ανάγνωση ενός κειμένου από τον βίο και την πολιτεία των πρωταγωνιστών της Εθνικής Επανάστασης. Θα το γράφω και πάντα και θα το λέω.

Μπορεί το τρέχον σύνθημα να πρεσβεύει «σχολείο ανοιχτό στη ζωή», κούφιο καρύδι κι αυτό και φυσαλίδα αέρος, όμως το σχολείο ακριβώς πρέπει να κλείσει τις πόρτες του σ' αυτήν την ζωή. Στην περιρρέουσα μούγλα και ασημαντοκρατία και να «ανοίξει» τα παραθύρια του στην ιστορία και στα περασμένα μεγαλεία.

Οι μόνοι που θα γιορτάσουν με την ψυχή τους, θα τιμήσουν και θα διδαχτούν με τα πολυτίμητα τσιβαϊρικά της Παλιγγενεσίας είναι τα παιδιά του Δημοτικού σχολείου. Το βλέπω μες στην τάξη με πόσο σεβασμό και ευλάβεια ακούν και μελετούν τα γραμμένα με αίμα, φιλοπατρία και πίστη «κειμήλια» του '21.

Δημήτρης Νατσιός

Σήμερα ιδίως που μας ταλανίζει η κρίση, η διχόνοια, η γενική καχυποψία, ο φόβος για τα μελλούμενα και όλα τα φαρμάκια της τρέχουσας επικαιρότητας είναι φάρμακο και θεραπεία η προσφυγή στο «μπαρούτι» του Εικοσιένα και στο πνεύμα εθελουσίας του.

Τα απόρθητα λημέρια της Κλεφτουργιάς μάς διδάσκουν την Πίστη, την ομόνοια, το σέβας στην Πατρίδα. Μας προφυλάσσουν από την φαυλότητα των πολιτικών, από τους ξενοκίνητους τυχοδιωκτισμούς, που όσες φορές τους εμπιστευτήκαμε, καταβαραθρωθήκαμε. Αλλά και τα θαύματα που κατορθώνουμε όταν υπάρχει λαϊκή ομοψυχία. Ας αρωματιστούμε λοιπόν από τα μαθήματα που μας προσφέρει ο Γέρος του Μοριά, για την ομοψυχία, την φιλοπατρία, το ανεπίφθονον, την συγχωρητικότητα και την Πίστη.

«Κάλλιο για την πατρίδα κανένας να χαθεί ή να κρεμάσει φούντα για ξένον στο σπαθί», έλεγε ο Ρήγας και σημειώνει ο Κολοκοτρώνης στα απομνημονεύματά του, που τα έγραψε ο Τερτσέτης.

«Εφύλαξα πίστιν εις την παραγγελίαν του Ρήγα. Και ο Θεός με αξίωσε και κρέμασα φούντα εις το Γένος μου ως στρατιώτης του. Χρυσή φούντα δεν εστόλισε ποτέ το σπαθί μου, όταν έπαιρνα δούλευσιν εις ξένα κράτη».

Βλέποντας ο Κολοκοτρώνης το μεγάλο κακό που γινόταν από την «δολερή διχόνοια», το 1824 –αφού σκοτώθηκε ο σπουδαίος γιος του Πάνος– παραδόθηκε και τον «έκλεισαν» στην Ύδρα. Ήρθε ο Ιμπραήμ και τον αναζήτησαν. Στο Ανάπλι που επέστρεψε είπε: «Πριν έβγω στο Ανάπλι έριξα στη θάλασσα τα πικρά τα περασμένα, κάνετε κι εσείς το ίδιο!

Στο δρόμο που περνούσαμε νά 'ρθουμε στην εκκλησιά, είδα να σκάβουν κάτι άνθρωποι. Ρώτησα και μού 'πανε πως για να βρουνε κρυμμένο θησαυρό. Εκεί, στο λάκκο μέσα, ρίχτε κι εσείς τα μίση τα δικά σας. Έτσι θα βρεθεί κι ο χαμένος θησαυρός!».

Η πίστη των πατέρων ημών, η αγία μας, η ηλιόλουστη Ορθοδοξία, είναι λιθάρι ριζιμό του Γένους διότι «όταν επιάσαμε τα άρματα, είπαμε πρώτα υπέρ Πίστεως και έπειτα υπέρ Πατρίδος», όπως συμβουλεύει. Όταν του Κολοκοτρώνη του διάβασαν την απόφαση θανάτου στο δικαστήριο της ντροπής των Βαυαρών, είπε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη βασιλεία Σου». Το είπε με φωνή άτρεμη και έκαμε το σταυρό του.

Στη μάχη του Σαραβαλίου, το 1821, ο Ανδρέας Ζαΐμης είχε καταφύγει στη μονή Ομπλού. Ο Κολοκοτρώνης τον ονειδίζε με τις λέξεις: «κυρ Ανδρέα, κυρ Ζαΐμη, τους ελάφοις όρη τα υψηλά και

πέτρα τοις λαγωίς καταφυγή».

Αγράμματος μεν, αλλά γνώριζε το Ψαλτήρι, γιατί λειτουργούνταν συχνά και όρθρου βαθέος και όχι δύο λεπτά πριν από την απόλυση, όπως πολλοί σημερινοί πολιτικοί.

Πολύτιμες, μεταξένιες και οι παρακάτω παραινέσεις του γερο-Κολοκοτρώνη, η άγρυπνη συνείδηση του Γένους. Ούτε Ευρωπαίους παιδαγωγούς διάβασε ούτε γνώση των σύγχρονών του «ρευμάτων» είχε. Γνώριζε όμως την ελληνορθόδοξη παράδοση και βίωνε τα καθαρά ήθη του Γένους, την ηθική του Ευαγγελίου που ζούσε από μικρός. Ο λόγος του μας θυμίζει τους δικαίους στρατηγούς της Παλαιάς Διαθήκης, που ήσαν στην υπηρεσία του λαού του Θεού.

Διαβάζουμε στον περίφημο λόγο του στην Πνύκα, στους μαθητές της Αθήνας, το 1838: «Παιδιά μου να μην έχετε πολυτέλεια, να μην πηγαίνετε εις τους καφενέδες και τα μπιλιάρδα. Να δοθήτε εις τας σπουδάς σας, και καλλίτερα να κοπιάσετε ολίγον δύο και τρεις χρόνους και να ζήσετε ελεύθεροι εις το επίλοιπο της ζωής σας, παρά να περάσετε τέσσαρους πέντε χρόνους τη νεότητά σας και να μείνετε αγράμματοι.

Να σκλαβωθήτε εις τα γράμματά σας. Να ακούετε τας συμβουλάς των διδασκάλων και γεροντοτέρων, και, κατά την παροιμία, μύρια ήξευρε και χίλια μάθανε. Η προκοπή σας και η μάθησή σας να μην γίνη σκεπάρνι μόνο διά το άτομό σας, αλλά να κυττάξη το καλό της Κοινότητος, και μέσα εις το καλό αυτό ευρίσκεται και το δικό σας».

Ο αγράμματος, αλλά βαθιά μορφωμένος Κολοκοτρώνης, βιώνοντας την συνέχεια του Γένους, επαναλαμβάνει την ρήση του μεγάλου Περικλή προς τους αρχαίους Αθηναίους: « Καλώς μεν φερόμενος ανήρ το καθ' εαυτόν, διαφθειρομένης της πατρίδος, ουδέν ήσσον ξυναπόλλυται, κακοτυχών δε εν ευτυχούση, πολλώ μάλλον διασώζεται». (Θουκυδίδης, 2, 60-3).

Δηλαδή, σε ελεύθερη μετάφραση: «Αν προοδεύει η πατρίδα σου, προοδεύεις και εσύ. Αν καταστραφεί η πατρίδα, και προκομμένος να είσαι, θα βουλιάξεις και θα χαθείς μαζί της». Και, ως προσέξουμε, η μόνη σκλαβιά που μας αρμόζει, λέει ο Κολοκοτρώνης, είναι στα γράμματα. Σε ποια όμως γράμματα;

«Στα γράμματα που διαβάζουνε
οι αγράμματοι κι αγιάζουνε» (Ελύτης),

τα γράμματα των Πατέρων, των αγίων, των μεγάλων φιλοσόφων της αρχαιότητας, τους οποίους ζωγράφιζε η Εκκλησία μας στους νάρθηκες.

Στις υποσημειώσεις της «Διηγήσεως Συμβάντων» του Τερτσέτη, διαβάζουμε: Ένας Ιταλός περιηγητής ονόματι Πέκιο, συναντά τον φυλακισμένο στην Ύδρα, στο μοναστήρι του προφήτη Ηλία, Κολοκοτρώνη. Η συζήτηση έφτασε στις νίκες του Μπραΐμη. Του λέει ο στρατηγός:

«Ηξεύρεις τί έφερε την νίκη των Αιγυπτίων; Η ενότης της πολεμικής δυνάμεως, ενώ οι Έλληνες αφανίζονται από την μανίαν τού να θέλουν να καπιτανεύουν, χωρίς την απαιτούμενην εμπειρίαν».

Ας το καταλάβουμε ότι τελευταία γραμμή άμυνας που απομένει σε μας τους Έλληνες είναι η Παιδεία. Η μοναδική ελπίδα για εθνική αναγέννηση και επιβίωση. Δεν προασπίζουν την εθνική μας ανεξαρτησία και εδαφική ακεραιότητα, μόνον οι πανάξιες ένοπλες δυνάμεις. Όχι. Τις προασπίζει ο λαός, ο ψυχικά και πνευματικά αρματωμένος. Οι ελεύθεροι πολίτες που, αν χρειαστεί, γίνονται και οπλίτες.

Πηγή: [Μαχητής Κιλκίς](#)